

ja pu-särk hakkas paistma. Naene kargab hauda ja hakkab kaant pealt lahti kiskuma, teised aitavad ka. Nüüd näab temma omma meest, furno mähkmes, kargab temma ümber, kattab tedda sure halle nutto ja silma-weega; furnud ei ligo; kiskub tedda ülles omma wasto rinda, puhhub ommast suust soja hinge mehhe suhho, et ta peaks hinge tõmbama; agga ei ühtegi; mis on furnud, se on furnud! Emma katsub mis ta woib, et ta tedda furno küljest lahti saaks, agga ei sa milgi kombel. Ta peab sedda tuggewaminne mehhe ümber kiüni, puhhub temmale suhho ja muljub omma wasto rinda, ja ei lasse lahti.

Õppetaja manitses tedda ja keif liüna rahwas, et surma suust ükski lihha ei peäse, ja piddasid tedda nõdra meeliseseks; sest seüna ollid saddade kaupa innimesi, noori ja wanno, kokko tulnud.

Korraga näggid keif, et se nõdra melega naene, taggasi kohkus, omma tõrwa furno su ette pannewad ja kuulwad ja sure heälega hüüdwad; agga isse kukkus ilma moistufeta

kui furnud mahha. Nüüd tewad ümber seisjad tedda furno küljest lahti; — agga — mees ei olnud mitte furnud; mees hakkas hinge tõmbama ja löi ommad silmad lahti. Täis 4 päwa olli temma pu-särkis ja haudas olnud; agga ei olnud mitte furnud.

Keif ehmatasid ja immetlesid selle sure Summala hallastusse ja armo ülle, kes omma sõnna sees ütleb: Kellel dige usk on, woib mäggesid assemelt ärra tõsta. Keif olli imme, mis nemmad kuulsid ja näggid.

Se waene surria naene jäi holetusse siise, sedda Õppetaja omma maeasse laskis wia. Nüüd olli asfi selge, et mees jälle ellama hakkas, sest ta soned peksid tihhedaste, kui ta ka wahhete wahhel weel nõdruse pärrast minnestas. Pärrast kahhe tunni, olli temmal omma terve moistus jälle käes, pärrast selle, kui temma 5 päwa olli furnud olnud.

Häddaga olli temma omma moistust kätte sanud, siis olli ta essimenne küsiminne naese järrele, sest ta arwas, et ta omma naese läbbi, jälle olli ellawaks sanud; agga se kurb sõn-